

CO JE TO RASISMUS?

Dr. William L. Pierce

Pojďme si dnes pohovořit o **rasismu** a záležitostech s ním souvisejících. Těžko najdeme téma, které průměrného bělocha víc podráždí, které ho víc znepokojí. Před 50 nebo 60 lety lidi dráždily řeči o sexu. Otevřeně a upřímně o něm mluvil skutečně málokdo. Lidi to uvádělo do rozpaků. Kdykoliv na toto téma narazili, používali nejrůznější eufemizmy a vyhýbali se zmiňování věcí nebo používání výrazů, kvůli kterým by se museli červenat. Při slušném rozhovoru o ženách se například nesmělo říct ani slovo noha. Kvůli asociacím, které vyvolávalo, se člověk totiž příliš blížil k hranici pornografie.

Proč to tak bylo? Proč nám bylo mluvení o sexu nepříjemné? Bylo to tak samozřejmě proto, protože sex byl tabuizované téma. Se sexem byla spojena spousta sociálních i náboženských zákazů a omezení, a tyto zákazy se dostávaly do konfliktu s našimi přirozenými potřebami. Byli jsme učeni, že tyto přirozené potřeby jsou hříšné, a kdybychom je dělali, staly by se nám hrozné věci. Výsledkem bylo, že jsme se za své přirozené potřeby cítili provinile. Abychom se tomuto nepříjemnému pocitu viny vyhnuli, snažili jsme se tématu sexu vyhnout. Zametli jsme ho pod koberec a snažili jsme se na něj nemyslet.

Přesně tak to je dnes i s tématem rasy. Stejně jako jsme byli před 50 nebo 60 lety náboženským vedením vedeni k tomu, abychom se cítili provinile kvůli našim přirozeným sexuálními sklonům, dnes jsme vedeni – především kontrolovanými masmédií – k tomu cítit se provinile kvůli našim přirozeným rasovým sklonům. Zvykáme si na víru, že jsou tyto sklony hříšné.

A jaké jsou naše přirozené rasové sklony? Na to si můžeme dobře odpovědět, když se podíváme, jak jsme se chovali, co jsme psali a říkali předtím, než se rasa stala tabuizovaným tématem, do doby, kdy bychom o tom ještě mohli mluvit bez pocitu palčivé viny či rozpaků – řekněme na začátek tohoto století. Tehdy jsme fakt, že lidé každé rasy dávají přednost žití, práci a hrám spolu s dalšími lidmi stejné rasy, akceptovali. Rozhodně jsme preferovali společnost lidí naší vlastní rasy, a to platilo i pro ostatní rasy. Byli jsme zvědaví a zajímali jsme se o rasové charakteristiky, chování, životní styl, kulturu a historii ostatních ras. Obdivovali jsme japonské samurajské meče a čínské keramické umění, eskymácké kajaky, hindskou mytologii a mexické svatyně. V mládežnických organizacích jako skaut jsme se učili tradicím amerických Indiánů a pokoušeli jsme se napodobit jejich úžasné schopnosti lovců a lidí z lesů doby kamenné. Pokud nějaká rasa dosáhla skutečného úspěchu, byli jsme připraveni tento úspěch studovat a uznat zásluhy tam, kde skutečně byly.

Zároveň jsme si však udržovali pocit vlastní nezávislosti, výlučnosti a hrdosti na naší vlastní evropskou kulturu, vlastní rasové charakteristiky a vlastní historii. Nepocítovali jsme nutnost omlouvat se za vyučování historie naší rasy – to znamená evropské historie – v našich školách, a za nevyučování, řekněme, japonské historie, nebo tibetské historie, pochopitelně kromě vědců na našich univerzitách, kteří studovali exotické kultury. Hlavně jsme necítili sebemenší potřebu vymýšlet si falešnou černošskou historii, abychom zvyšovali sebeúctu mladých černochů nebo přesvědčovali mladé bělochy, že jim jsou černoši kulturně rovnocenní.

Cítili jsme, že je naše rasa nadřazená ostatním? Obecně ano – ale nebyli jsme tím podrážděni, brali jsme to jako realitu. Bez sebemenšího pocitu závisti nebo odporu jsme brali na vědomí, že ostatní rasy mohou dělat některé věci lépe než my: černoši, například, můžou pracovat v horkém a vlhkém prostředí, které by bělocha zabilo. A jejich zvláštní struktura svalů a kostí z nich dělá

v průměru lepší sprintery a skokany, stejně jako je jejich relativně silné lebky a dlouhé ruce zvyhodňují v boxu.

Ale věděli jsme, v čem jsme obzvláště dobří my a tyto věci jsme hodnotili nejvš. Někdo, kdo by dělal nábor do basketbalového týmu, by samozřejmě mohl mít jiné standardy a mohl by se klidně na černochoy dívat jako na nadřazenou rasu. To nám nevadilo. Věřili jsme v naši roli špílmachrů pro ty ostatní, stejně jako v roli nejlepších řešitelů problémů a tvůrců civilizace, nejlepších myslitelů a lidí činu. A samozřejmě jsme měli ze všeho nejradši svou poezii, umění, hudbu a literaturu. V tomto smyslu jsme věřili, že máme nadřazenou kulturu a jsme nadřazenou rasou. Samozřejmě nadřazenou podle našich vlastních standardů. Díky tomu – díky mínění o nás samotných a preferování našeho vlastního druhu a kultury – jsme samozřejmě podle dnešních standardů byli všichni **rasisti**. Všichni jsme byli **bílí rasisti**. Jenže tento výraz se tehdy nepoužíval. **Rasismus** nikdy nebyl problém. Prostě jsme jen přemýšleli a chovali se způsobem, který nám byl přirozený. Dokud nám ostatní rasy nevstoupily do cesty, necítili jsme k nim žádné nepřátelství. Ovšem pokud nám zkřížily cestu, obvykle toho brzo litovaly. A ostatní rasy to, samozřejmě, viděly stejně. Také posuzovaly věci podle svých standardů. Číňani věřili – a ve skutečnosti stále věří – že jsou všem cizím d'áblům nadřazeni. Obtěžovalo nás to snad nějak? Samozřejmě, že ne. Pochopitelně jsme s nimi nesouhlasili, ale pokud jsme všichni zůstávali na svém hřišti, dokázali jsme spolu vycházet dobře. Konflikty mezi rasami vznikaly pouze tehdy, když byly nuceny sdílet spolu stejné hřiště. Pokud se to stalo, vznikaly konflikty a nepřátelství.

Když chamtiví obchodníci přivezli Číňany jako levnou pracovní sílu na vybudování železnic, nemuseli jim zaplatit takovou mzdu jako bělochům, takže mezi bělochy a Číňany vzniklo nepřátelství. Ještě větší konflikt způsobil dovoz afrických otroků do Ameriky. Chamtiví otrokáři jich do této země přivedli miliony a poskytli plantážníkům nabídku, jakou nemohli odmítnout. Díky ekonomickým podmínkám 18. století bylo využití otrocké práce velmi ziskové. Ale využívání černých otroků bohatými bílými velkostatkáři vedlo k velkému znevýhodnění malých bílých farmářů a řemeslníků na jihu Spojených států, což vyústilo v nepřátelství a konflikt. Když byli otroci osvobozeni a zařazeni do bílé společnosti, konflikt mezi černochoy a bělochy se, samozřejmě, ještě podstatně zhoršil. Konflikt mezi rasami byl poté omezen segregací, která ve Spojených státech v podstatě vedla k vytvoření bělošské a černošské společnosti. Běloši žili v jedné části města; černoši v jiné. Běloši chodili do bělošských škol; černoši do černošských. Existovaly bělošské rekreační oblasti a černošské rekreační oblasti, bělošské restaurace a černošské restaurace. Rasy se mísily jen minimálně a každá si víceméně udržovala vlastní standardy a kulturu. Ve většině případů byla segregace posvátna zákonem. Například tam, kde byla početná černošská populace, existovaly zákony proti míšení ras.

Segregace nebyla z dlouhodobého hlediska ideálním řešením ani pro jednu rasu, ale krátkodobě byla nekonečně lepší než rasové míšení. Jediným dobrým dlouhodobým řešením by bylo naprosté územní odloučení, v tomto případě repatriace osvobozených černochoů zpátky do Afriky a čínských dělníků zpátky do Číny. Jenže ekonomické důvody – plus politováníhodná krátkozrakost, tak charakteristická pro demokratickou veřejnou politiku – měly za následek, že byla repatriace odmítnuta. Tak jsme žili v segregaci, navzdory jejím nedostatkům, jak nejlépe jsme mohli. Stále jsme měli své hřiště a svou společnost, a černoši také svou. Většina z nás mohla v naší společnosti stále mluvit o vlastní rase i o ostatních rasách bez rozpaků a pocitu viny. Samozřejmě, že mezi kulturní a ekonomickou úrovní bílé i černé společnosti byl velký rozdíl. Normy v černošských školách byly na mnohem nižší úrovni než v bělošských školách; černoši měli nižší příjmy; černošské čtvrti byly chudší, špinavější a bylo v nich víc násilí. Někteří černoši se z těchto podmínek vymanili a prosperovali, ale většina žila dost bídne.

Někteří běloši – a nejen oni – černochoy obhajovali, dokonce i v této době, ještě než se stal pojem **rasismus** *cause célèbre*, a připisovali černošskou nevzdělanost a chudobu bělošskému **útlá-**

ku. Pochopitelně se o nic takového nejednalo. Většina bělochů se o černochoy vůbec nezajímala a rozhodně neztráceli čas snahou je **utlačovat**. Většina bělochů se o to, co černoši dělají, pokud to dělali mezi sebou a neohrožovali bělochy, vůbec nestarala. Každý, aby pochopil, že rozdíl mezi úrovní bělošské a černošské společnosti v Americe byl pouze odrazem rozdílu rasové kvality, a že by černoši v Americe byli bez výhod vyplývajících z blízkosti bělošské společnosti na ještě nižší úrovni, se musí podívat na obrovský rozdíl mezi úrovní civilizace v Evropě a černé Africe.

Nicméně bojovníci za nápravu světa trvali na vině bílé společnosti za nedostatky černé společnosti, aniž by zvažovali její dopad na bílou společnost. Během 20. a 30. let agitovala National Association for the Advancement of Colored People (Národní asociace pro pokrok barevných lidí) – NAACP – za zrušení segregace. Je poměrně zajímavé, že všichni prezidenti této organizace v tehdejší době byli Židé, ne černoši, a organizace byla financována téměř výhradně Židy. Skutečnou změnu však přinesla až druhá světová válka. Velké budování válečného průmyslu radikálně změnilo složení amerických pracovních sil. Zatímco miliony bílých mužů oblékly uniformy, ženy a černoši byli přijímáni do továren v nebyvalé míře. Díky válce se velké množství černochoy přesunulo z venkova do měst, kde získávali víc peněz než předtím. Ještě důležitější byl psychologický dopad války. Váleční propagandisté v Americe tuto válku popisovali jako křížové tažení za demokracii a rovnost. Bylo nám řečeno, že Němci věří, že jsou **panská rasa**. Znova a znova nám bylo donekonečna vykládáno, že pokud nějaká skupina lidí věří ve svou nadřazenost nad jinou skupinou lidí, je to velice špatné. Poté, co jsme zabili miliony našich evropských kolegů a sami ztratili 300 000 vlastních vojáků a ukázalo se, že Němci nakonec nebyli **panská rasa**, bylo pro propagandisty kontrolovaných médií mnohem snazší nás přesvědčit, že si jsou běloši a černoši přirozeně rovní, a že tedy nižší socioekonomická úroveň černochoy musí existovat naší vinou. Pokud byli černoši nevzdělaní a chudí, způsobili jsme to my. Byla to segregace, která je držela dole. Výsledkem byl pocit bělošské viny: ta začala bělochy ovládat poprvé v 50. letech.

Novou a silnou zbraní v rukou obchodníků s kultem viny se stala televize. Ta nám začala předkládat obraz neškodných, dobře oblečených černochoy, tiše sedících v bělošských kavárnách, kde je bílé servírky odmítaly obsloužit a bílí zákazníci se jim pošklebovali. Viděli jsme černochoy vytažené z autobusů a zbité baseballovými pálkami bílými klansmeny. Viděli jsme policejní psy a bílé policisty napadající účastníky tzv. **pochodu svobody** v Alabamě. Netvrdím, že podobné scény byly pro tzv. demonstrace za **občanská práva** v 50. a 60. letech typické. Ale občas se stávaly. Bílá dělnická třída, která se mohla před před černošským útokem na pracovní místa bránit nejméně, i bělošské čtvrti a bělošské školy během 50. a 60. let někdy reagovaly přehnaným a nedůstojným způsobem. Někdy dokonce reagovaly násilně. Kdykoliv to udělaly, kamery kontrolovaných médií byly u toho. Pár těchto scén bylo chytře sestříháno, pečlivě dáno do souvislostí a vybráno tak, aby apelovaly na přirozený bělošský cit pro slušnost a čestnost, a pak byly vysílány znova a znova a pořád dokola. Výsledkem bylo víc bělošské viny – což bylo záměrem.

Dovedným používáním vybraných scén bělošského odporu k rasové integraci, které byly většinou bělošských diváků trapné, dokázali vládci médií postupně udělat z celé myšlenky odporu k rasové integraci něco, co bylo většinou bělochů trapné. A nakonec dala média bílému odporu k integraci jméno: rasismus. Neustálým opakováním tohoto jména, spolu se scénami, činy a jevy, které již byly považovány za trapné, získalo samo toto jméno, samo toto slovo sílu vyvolat rozpaky a pocit viny – přesně jako když vyvolával zvuk zvonku u Pavlovových psů slintání. Média vytvořila podmíněnou reflexivní reakci na slovo rasismus. Samo toto slovo nyní postačuje k tomu, aby někteří lidé mezi námi zbledli a běželi se schovat a aby zlikvidovalo některé nepohodlné jednotlivce.

Tato krátká historie rasismu je opravdu velmi zjednodušená. Celý proces byl ve skutečnosti mnohem komplikovanější, skládající se z řady detailů, na jejichž popis dnes nemáme čas. Školy byly například zahrnuty do vyrovnávacích programů. Školní osnovy byly zfalšovány, aby bylo

bílým studentům znemožněno pochopit logickou podstatu segregace v Americe – nebo obecněji, segregace ras kdekoli na světě. Zároveň se de-evropanizoval dějepis a prošpikovali ho nejrůznějšími úspěchy barevných. Cílem toho všeho bylo ukázat bělošským studentům, že jakákoliv snaha o zachování bělošské společnosti je nejen iracionální, ale také nespravedlivá. Jedinou věcí, která pomáhala některým bílým studentům této výuce vzdorovat, byla skutečná, fyzická přítomnost černochů v jejich školách, takže viděli křiklavý rozpor mezi teorií rasové rovnosti a realitou na vlastní oči.

Jedním z důsledků tohoto všeobecně velmi úspěšného plánu, tohoto vymývání mozků řízeného kontrolovanými médii, bylo to, že se racionální debata o rasových záležitostech stala velmi obtížnou. Je to stejné, jako se před sto lety pokoušet racionálně diskutovat o sexu s presbyteriány.

Když jsem v televizních talk show a mluvím o rase, tak od některých lidí dostávám opravdu hysterické telefonáty a není možné s nimi o tom mluvit. Volají mi i lidé plní nenávisti – ti říkají, že bych měl být za svou podporu segregace ras nebo pro nesouhlas s míšením ras zabit. A títo lidé, kteří na mě kvůli mým politicky nekorektním názorům na rasu nenávistně a oplzle řvou, jsou běloši – běloši, kteří byli kontrolovanými médii naprogramováni tak, aby takto reagovali. Ale obyčejní lidé se tak před sto lety chovali i ve věcech sexu. Byli nenávistní, pohrdaví a dokonce chtěli lidi s nekonvenčním myšlením v oblasti sexu zabíjet – a nemluvím o pedofilech nebo homosexuálech; mluvím o zdravých heterosexuálech, kteří prostě neměli tak přísně konvenční myšlení či praktiky jako zbytek obyvatelstva. Margaret Sangerová, americká průkopnice vzdělávání ohledně antikoncepce, byla v roce 1917 za své názory zavřena do vězení. Josef Smith, zakladatel mormonské církve, pohoršoval konvenční křesťany tím, že si vzal několik manželek – a v roce 1844 byl v Illinois ulynčován davem.

Nicméně rasa je něco, o čem musíme přemýšlet a mluvit racionálně a upřímně. Nesmí nás to uvádět do rozpaků. Nesmíme se cítit provinile. Musíme pochopit, že chtít žít a pracovat s lidmi naší vlastní rasy je přirozené, zdravé a už se s tím rodíme. Příroda nám dala tento cit, abychom se mohli jako rasa vyvíjet, abychom si mohli vyvinout zvláštní schopnosti a vlastnosti, které nás odlišují od všech ostatních ras. Tento cit, toto preferování vlastní rasy je pro naše přežití nezbytné. Co je nepřirozené, destruktivní a skutečně zasluhující nenávist, je vynucený **multikulturalismus**, který se také nazývá vynucenou **rozmanitostí**. Dnešek bych zakončil poukázáním na to, že naše přirozené rasové cítění není jedinou věcí, ve které kontrolovaná média vymýváním mozků pilně pracují na vytvoření kultu viny – a mechanismu strachu. Stejně tvrdě pracují na zmatení našeho přirozeného pochopení rozdílů mezi muži a ženami. Když mluvím na veřejnosti, což dělám často, říkám, že přirozená role muže je žít a ochraňovat a přirozená role ženy je vychovávat – a jsem terčem stejné hysterie a nenávisti, jako když mluvím o rase.

Média, Židé a rovnostáři jsou odhodláni zastít všechny rozdíly, celou strukturu naší společnosti, všechny standardy. My musíme proti celé jejich kampani vynucené politické korektnosti bojovat. Ale hlavně se musíme bránit jejich snaze ovládnout naše myšlení ohledně rasy. Feminismus, bez ohledu na to, jak neurotickými a nešťastnými nás třeba dělá, můžeme přežít. Můžeme přežít všechny formy rovnostářství, bez ohledu na to, jak jsou destruktivní.

Ale nemůžeme moc dlouho přežít, pokud se nevrátíme k poctivému jednání ohledně rasy.

Kazeta s nahrávkou tohoto vysílání je k dispozici za 12,95 USD na:

National Vanguard Books
P.O. Box 330
Hillsboro, WV 24946

Translation © Pavel Fabian, 2005